

ROZPRAVY

LIST KŘESŤANSKO-DEMOKRATICKÉHO Hnutí V EXILU

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien tchèque en exil.

Redacteur en chef: S. GHEL FAND, 47, rue Brichaut, Bruxelles.

Imprimerie: Cologne, Allemagne, 54-58, Hansemann Str.

Říjen-listopad – 1957 – Octobre-Novembre

Ročník V. číslo 3.

OBSAH :

Čtyřicet let socialismu.

V úloze Kasandry . . .

Pracovní podmínky v SSSR

Poznámky a polemiky

Čtyřicet let socialismu

(Psáno pro soudruhy z Anti-American Committee for Alger Hiss-Europe)

S. GHEL FAND

Soudruzí,

Komunisté v Rusku měli čtyřicet roků času, aby prokázali, že socialistické vlastnictví výrobních prostředků představuje vyšší stupeň ve vývoji lidské společnosti. Měli a mají k dispozici mocenské prostředky, jakých neměli ani starověcí satrapové. Rozkazují monopolně desítkám milionů pracujících a opírají se o největší policejní aparát, jaký kdy byl v dějinách lidstva. Ne-prokázali však, že socialismus je vyšší a pokrokovější soustava, než společnost založená na soukromém podnikání. Právě naopak, dnes již nemůže být pochybností o tom, že socialistická organizace výroby a práce je největší překážka hospodářského a sociálního pokroku.

Fr. Janík-Horák napsal v „Bohemii“ velmi správně, že i kdyby se komunistům podařilo vytvořit blahobytné podmínky života, musili bychom přece bojovat proti komunismu, protože je to nemravný systém. Nemyslím však, že by se komunistům podařilo někde vytvořit blahobyt, neboť je již v samé povaze protipřirozených a nemorálních společenských řádů, že jsou choré veskrz naskrz a nejsou schopné zdravého vývoje. Ovšem, sovětské vědci a technici se nyní vyznamenali svými „sputníky“. Avšak, když prostý sovětský občan jede vlakem třeba z Irkutsku do Moskvy, pak jistě závidí i tomu psu, kterého poslali na smrt do meziplanetárního prostoru, jelikož těch několik dnů cestování vlakem v Sovětském svazu je utrpení, o kterém my tady na kapitalistickém Západě nemáme ani ponětí. V Československu měli komunisté a přífaření socialisté příležitost již od r. 1945, aby dokázali, že socialismus

je lepší, než soukromé podnikání. A výsledek? Uhlí není, manželé s dětmi žijí odděleně po celá leta, ježto byty nejsou, potraviny dnes sice jsou, avšak drahé a ve špatné kvalitě a v západních podmínkách konkurenčního hospodářství by je nikdo nekoupil, textilie a boty jsou několikrát dražší, než na Západě, socialistické cigarety „DŽUNKA“ (v Praze tomu říkají: Děkujeme, Ze Už Nemusíme Kouřit Ameriky!) jsou, lidově řečeno, ercmizerné, atd.

Před deseti lety bylo Německo v zoufalém postavení. Obyvatelé hladověli, denní dávky potravin byly na úrovni známých asijských končin věčného hladu. Miliony vyhnaných Němců, pro něž nebyla práce, živořily v táborech. Lidé bydleli v rozvalinách. Dělníci utíkali z továren a hledali si obživu, kde to šlo, bujely pašeráctví, prostituce, zlodějna všeho druhu. Měnovou jednotkou byla... americká cigareta.

V březnu 1948 byl Dr. Ludvík Erhard jmenován hospodářským ředitelem západního okupačního pásma. Musil začít od nuly: žádný zahraniční obchod, uvnitř země jen černý trh a šmelina. V červnu 1948 byla uskutečněna měnová reforma, 40 marek na osobu. Zároveň Dr. Erhard oznámil, že od nynějška bude německé hospodářství státi na základě volného trhu, bez lístků a bodů. „Nyní platí jen jediný lístek – německá marka“, řekl.

My si dnes těžko uvědomujeme význam a dosah tohoto prohlášení, které před deseti lety učinil Dr. Erhard. Vždyť svět tehdy byl soustavně ohlupován sociál-komunistickou propagandou, socialisovalo se a znárodňovalo nejen v Československu nebo v Jugoslavii, nýbrž i v Anglii, Francii, Itálii, Novém Zélandu. Němečtí socialisté zatracovali Dr. Erharda a prorokovali naprostý neúspěch jeho hospodářských method.

Avšak ještě před 1. lednem 1949 začaly ceny klesati. Kupní síla německé marky se osvědčila. Lidé se vrátili do továren a dílen, kola se roztočila. Miliony vyhnanců, od kterých Sověty očekávaly, že se stanou nesnesitelným břemenem pro německou ekonomiku a státní rozpočet, byly včleněny do výroby. Dr. Erhard vyhrál, a s ním i celé Západní Německo.

Ve stejné době se ve Východním Německu socialisovalo a znárodňovalo. Stejný národ, stejný jazyk, stejná kultura, ale v Západním Německu spočívá hospodářství na soukromém podnikání, kdežto ve Východním – na socialismu.

A nyní, soudruzi, porovnejte: kde je blahobyť, a kde je bída?

„Socialismus je právem vyznáván jako mravně vyšší způsob života.“

DR. EDVARD BENEŠ.

* * *

„Socialismus nemůže zvítěziti najednou v celém světě. Z počátku zvítězí pouze v jedné nebo několika zemích, což vyvolá nevyhnutelné třenicе mezi státy socialistickými a buržoasnými. Válka socialistických států proti kapitalistickým byla by pak v každém případě oprávněná a spravedlivá.“

(V. I. Lenin, „Sebrané spisy“, sv. 19., str. 325.)

V úloze Kasandry

V „Iliadě“ vypravuje Homér o Kasandře, dceři Priama a Hekuby. Tato dívka vynikala darem prorocství, vzbudila však nelibost Apollonovu a ten pak učinil, že nikdo jí nevěřil. Již mnohokrát upozorňovali činitelé KDH Američany na různé omyly, kterých se dopouštěli ve své zahraniční politice a často s překvapující přesností předvíдали vývoj událostí. Vždy se však opakoval osud prorocství Kasandrových: Když se splnila, takměř na puntík, pak se Američané chytali za hlavu a dávali nám za pravdu. Předtím však jenom krčili rameny a nechtěli věřit.

Malý příklad. V dubnu 1955 byl rakouský kancléř Raab pozván do Moskvy a po deseti letech okupace Rakousko se stalo znovu samostatným státem. Ještě během jednání v Moskvě podalo KDH Američanům diplomatickou cestou memorandum, jehož hlavní body byly: 1) Co nejdříve dojde k veřejnému usmíření mezi Moskvou a maršálem Titem, 2) Mezi Sovětským svazem a Jugoslavií bude uzavřena tajná vojenská smlouva, 3) Sověty povedou celou svou zahraniční politiku za účelem proniknutí na Blízký a Střední Východ, 4) Lze očekávat velkých událostí v Severní Africe, za vydatné pomoci Rusů a Tita. Nuže, všechno to se splnilo do poslední tečky.

Ovšem, známí američtí „experti“ a „znalci“ nezháleli. Slyšeli růsti trávu a v každém úsměvu Nikity Chruščeva spatřovali červánky rodícího se šťastného období světového tisíciletého míru. Propočítávali a kalkulovali, co se může Nikitovi povolit a co ne, vyměřovali pásma vlivu sovětského, amerického a neutrálního, a byli docela ochotni přiklepnouti komunistům pro věčné časy Polsko, Československo, Vých. Německo, Maďarsko, Bulharsko a ještě nějakou tu „maličkost“ někde na Dálném Východě, jen už aby sami měli pokoj. V tom jim samozřejmě pomáhali nádeníci ducha a pera ze známého antiamerického výboru včetně radovců, agrárníků a levých katolíků-titoslavců. Nemohli ovšem a nechtěli pochopit, že Nikitovy úsměvy představují nedílnou složku sovětské dialektiky, a že jejich účelem není rozdělení světa v nějaká pásma vlivu, nýbrž vytvoření Světového svazu sovětských socialistických republik, a že k dosažení tohoto účelu použijí Sověty všech prostředků, t. j. také vojenských, v souhlase s doktrínou marx-leninismu.

Američané však byli přesvědčeni, že mají nejlepší a nejdokonalejší zbraň na světě a že se Sověty na ně nikdy nezmohou. **Před několika měsíci však upozornili činitelé KDH Američany, že Rusové chystají novou zbraň ('absolutní'), která bude řízena z meziplanetárního prostoru.** Tenkrát Američané (ovšem!) jen pokrčili rameny. Avšak dnes, poté co se Rusům podařilo vyexpedovat umělé družice do exosféry, již rameny nekřčí a uvědomují si až moc dobře, že za nějaký ten měsíc budou sovětské družice opatřeny vodíkovou bombou a že na pouhé stisknutí knoflíku spadnou tyto přesně tam, kde budou chtít kremelští vládcové.

Je již také na čase, aby si Američané uvědomili, že jejich dosavadní „experti“ a „znalci“ mají panický strach z toho, aby po porážce komunismu v Rusku nebyl pak navždy poražen socialismus v celém světě. V tom právě je celé tajemství všech těch „dobrodání“ a koexistenčních hloupostí, jimiž oplývají posudky oficiálních amerických „znalců“...

Pracovní podmínky v SSSR

V Sovětech se načasťstvo s pracovní silou nemazlí. Když se tam někdo opozdí do práce o 20 minut, je trestán snížením mzdy o 25% po dobu šesti měsíců. Opozdí-li se po druhé, je pak souzen tribunálem a může „vyfasovat“ i několik let nucených prací v koncentráku. Tyto předpisy platí také pro učedníky a učednice ve věku od 15 do 18 let.

Četli jste snad proslulou knihu Augusta Bebela „Žena a socialismus“? Najdete tam úchvatná povídaní o tom, jak budou ženy šťastné, až nastoupí éra diktatury proletariátu. Podívejme se tedy do Sovětského svazu, tohoto vysněného ráje dělníků. Onen předpis o 20 minutovém opoždění do práce platí ovšem také pro ženy. Ani matky malých dětí nejsou vyjmuty z tohoto pravidla. Mohou ovšem dáti své děti do denních a nočních jeslí, musí však za to platit 10% ze své mzdy. Ostatně podniky, kde jsou jesle zařízeny, jsou velmi vzácné, jesle jsou hlavně v moskevských továrnách, jež se ukazují důvěřivým cizincům. Na venkově jesle takměř neexistují, a matky musí mnohdy nechávat děti bez dohledu. Ale do továrny jítí musí, jinak bude pokuta, soud a koncentrák.

Ženy jsou povinné pracovatí přes čas a v noci, nařídí-li jim to správa podniku. Pouze ženy ve vysokém stupni těhotenství a kojící matky jsou osvobozeny od práce přesčasové a noční. Budoucí matky mají nárok na placenou dovolenou (35 dnů před porodem a 42 dny po porodu).

Všichni cizí návštěvníci Sovětského svazu se podívovali tomu, že v socialistickém ráji vykonávají ženy těžké a velmi těžké práce. Celé armády žen tam pracují na stavbách a v uhelných dolech. Podle pracovních předpisů nesmějí sovětské dělnice nositi v rukou více než 20 kg nebo voziti více než 50 kg na kolečku. Ovšem i 20 kg v rukou někdy představuje těžké břemeno, musíte-li je odnésti do 5. poschodí. Avšak pracující žena tam musí zvedati a nositi padesátikilové pytle s cementem, kopati krumpáčem a házetí lopatou zrovna tak, jako muži.

Na Západě existuje představa, že mzda pracujícího muže musí postačit k obživě celé rodiny. To je v Sovětech neznámé. Žena tam musí pracovatí, jinak rodina se neuživí. Na Západě ovšem jsou také pracující ženy. Avšak tyto by zajisté odmítly pracovat, kdyby měly býtí za svou práci odměňovány tak mizerným bytem, jaký je pravidlem v Sovětském svazu. Cizím turistům tam ukazují obrovské tovární kombináty, podzemní dráhu, sportovní stadiony a „domy kultury“. Nikdy však jim neukáží dělnický byt. Dělnická rodina bydlí v nejlepším případě v jedné místnosti a má společnou kuchyni s jinými rodinami.

Ještě mnohem horší je osud statisíců dělníků a dělnic, poslaných do Sibíře, aby robotili na „panenské půdě“. Nejhorší je pak osud milionů otroků, pracujících v 5.000 sovětských koncentráků pod dozorem ozbrojené stráže.

TISKOVÉ PŘÍSPĚVKY ZASÍLEJTE NA ADRESU VYDAVATELE

**CITÁTY Z ALLOKUCE
SV. OTCE PIA XII. K OO. JESUITŮM**

V září t. r. se v Římě konala mimořádná generální kongregace Otců Jesuitů, na které promluvil papež Pius XII. Citujeme některé výroky:

„... Zakladatel vašeho řádu chtěl vás zavázati, kromě tří obvyklých řeholních slibů, ještě i zvláštním slibem poslušnosti papeži.“ „... Ať nikdo z vás se neodchýlí od rovné cesty věrnosti k učení Církve a k Náměstku Kristovu. Nechť mezi vámi nemá místo pýcha volnomyšlenkářství (ve franc. překladě „libre examen“), jež čerpá spíše z ducha herese, než z ducha pravověrného katolicismu, a tato pýcha vede pak některé jednotlivce k tomu, že si dovolují bráti v pochybnost i to, čemu učí Svatá Stolica.“

„... Nedovolujte libovolně jednat a mudrovati těm, kdo pokládají církevní kázeň za něco zastaralého, za „prázdný formalismus“. . . Dovolíte-li, aby se tato mentalita, která má svým původem něvěru, rozmohla ve vašem Tovaryšstvu, pak se tam brzy octnou nedůstojní a nevěrní synové vašeho

Otce Ignáce. Bylo by pak nutné je odstraniti.“

„Ti, kdo chtějí zavrhnouti řádovou kázeň a nazývají ji „formalismem“: nechť vědí, že odírají úmyslům Sv. Stolice.“

„Vy jste sůl země (Mat. 13). Nechť čistota nauky, pevná kázeň a přísný způsob života vás chrání před světskou nákazou a učiní z vás důstojné učedníky Toho, kdo nás všechny vykoupil na kříži.“

„Je třeba, abyste se vzdali užívání mnohých věcí. . . aby věřící ve vás spatřovali učedníky chudého Krista. . . Nedovolujte vašim řeholním spolu-
bratřím, aby trávili prázdniny mimo své řeholní domy, leda z mimořádného důvodu, pak aby konali nákladné cesty pro své rozptýlení. . . Odstraňte všechno zbytečné, z horlivosti pro stále umrtvování těla. . . Vezměte si k srdci také nutnost zákazu užívání tabáku ve vaší řeholi. . . Nechť řeholníci dávají příklad horlivosti v pokání, bez čehož není naděje na život věčný.“

POZNÁMKY A POLEMIKY

Fešácký exil. Mezi uprchlíky se ještě pořád pohybují individua velmi pochybené činnosti. Známe jednoho, ten je v exilu už deset roků a po celou tu dobu „chodí s kasičkami“ a vybírá od důvěřivých obyvatelů peníze „pro nešťastné politické běžence“. Je to vysoce výnosná živnost, a náš hrdina koná časté cesty po celé Evropě (zajede si i do Monte Carlo) a hlavně si stále drží dva advokáty, protože je samý soudní proces. Byl sice již jednou odsouzen pro podvody

na rok vězení, ale jeho advokáti ho z toho „vysekali“. A tak se věrně „stará“ o uprchlíky dál a těší se na návrat domů, kde hodlá býti ministrem (asi v ministerstvu podvodů?).

Jiné individuum nedávno vyemigrovalo do USA. Je to rovněž osobnost „politická“, protože aspiruje při nejmenším na náměstka ministerského předsedy. Vyzná se v tlačení velmi dobře. Když IRO ještě dávalo pravidelnou měsíční podporu uprchlíkům, budoucí pan náměstek prohlásil mi-

stopřísežně, že nemá jiného existenčního zdroje, načež obdržel pomoc. Zároveň však prohlásil totéž na Státním úřadu práce, a ten mu pak vyplácel pravidelnou podporu v nezaměstnanosti. Budoucí pan náměstek se však obrátil také na Svaz býv. politických vězňů a ve své bezmezně obětavosti pobíral pomoc i z tohoto pramene. IRO se o všem dovědělo a zastavilo mu podporu. Měl ovšem velké štěstí, ten náš budoucí pan náměstek, že se o věci nedověděly státní úřady, neboť za tento „výkon“ by mu korunní soud naměřil aspoň půl roku basy. Jsou to ale pašáci, ti naši budoucí ministři!

V čísle 7. 'Sklizně' medituje pan Přemysl Pitter o známé knize Mil. J. Broučka „Ceskoslovenská tragédie“: „... Myslíte však, že způsob, který pan Brouček volil, je vhodný pro výchovu národa a nápravu politiků? ... Cožpak nemohl takový panem Broučkem „odhalený“ politik prožít názorovou přeměnu...?“ Tolik p. Pitter. Na jeho rethorickou otázku o možné názorové přeměně našich politických vašností musíme podle pravdy odpovědět, že neopozorovali jsme dosud ani jednu známku nějaké názorové přeměny, zato však u zmíněných vašností pozorujeme vytrvalou snahu pokračovati ve své zhoubné činnosti. Pan Pitter též vytýká M. J. Broučkovi, že se činí soudcem nad našimi bývalými politiky. My zase vytýkáme panu Pittrovi, že se činí soudcem nad M. Broučkem. Někdo jiný pak bude vytýkati nám, že se činíme soudcem nad p. Pittrem. Atd. až do nekonečna. Dokazuje to pouze, že p. Pitter neporozuměl knize „Čsl. tragédie“, neboť v této knize nesoudí M. Brouček naše t. zv. prominenty, nýbrž prostě a pravdivě líčí jejich skutky. Tyto vlastní skutky našich bývalých vašností je pak obviňují a odsuzují. M. Brouček přece nemůže za to, že vašnostově napáchali vše-

lijaké hanebnosti, a v každém případě nezasloužil si výtky p. Přem. Pittera, proto že vydal svědectví pravdě.

„Vnitřní náprava“? Jak se ale může takový bývalý politik vnitřně napravit, když mu nikdo nefekne pravdu do očí? Když by nějaký krejčí zkazil panu Pittrovi kabát, snad by mu to velkomyslně odpustil, avšak podruhé by se jistě obrátil k jinému krejčímu. Tady však nejde jen o zkažený kabát, nýbrž o podvedený a zrazený národ, o stát zaprodaný komunistům, o miliony lidí, které vašnostové uvrhli do neštěstí svou hloupostí a zbabělostí. Je proto naší svatou povinností, abychom zabránili opakování zločinů, jichž se oni politikové dopustili. Byli bychom opravdu rádi, kdyby se vnitřně napravili a prokázali to veřejným vyznáním viny a svým odchodem z politického života. Avšak zkrachování vašnostové nechť jí odejíti. Naopak, derou se k moci všemi prostředky. Nebudeme proto čekat, až se vašnostové „vnitřně napraví“, nýbrž bojujeme dále proti klíče radovských politikářů. Nechceme si je získávat ani smířovati se s nimi, neboť jsou to nositelé zla a rozvratu. Chceme je prostě vyhnat z protikomunistického odboje, a také je vyženeme.

Stále se ještě polemizuje o postoji českého lidu v době maďarského povstání proti Sovětům. V listopadových dnech se mne zeptal jeden Američan: „Kdy začnou Češi?“ Odpověděl jsem: „Hned po Američanech.“ Máme-li však připomínati jeden druhému, kdo první „začal“, pak to byli Češi v r. 1952, v Plzni, Olomouci a Ostravě, za hluboké lhostejnosti Poláků, Maďarů a... Američanů. Pak to „začli“ Němci v r. 1953, v Berlíně a v sovětském pásmu. Mlčeli k tomu titíž Poláci, Maďaři a ovšem i Američané, kteří pak posílali balíčky pozůstalým po povstalcích. Právě tyto skutečnosti a zkušenosti byly rozhodující pro český postoj ve dnech Poznaně a

revoluce v Maďarsku. Antisovětská a antisocialistická revoluce v Poznani byla znetvořena komunistou Gomulkou, který šikovně využil otázku hranic Odra–Nisa k tomu, aby urazil protisovětský hrot polského povstání, výměnou za moskevskou záruku dnešní západní polské hranice. V době Maďarské revoluce se Poláci chovali zrovna tak jako Češi, Slováci, Rumuni, Němci a Bulhaři – vyčkávali. Vytykáti Čechům to, že se nechopili zbraní v listopadu m. r., je prostě nemravnost, neboť je nemravnost štvát národ do boje bez nejmenší naděje na úspěch, a kdy bylo jisté jen jedno, že totiž Západ a Američané ani nehnou prstem. Pomoc maďarským revolucionářům měla přijít ze Západu. Pak by nepochybně vypuklo povstání ve všech satelitních státech. Kdyby bylo Maďarům pomozeno, bylo by dnes veta po komunismu. Američané propásli jedinečnou příležitost.

Události, jež znamenaly mezník v dějinách. Dne 16. července r. 1917 vypuklo první bolševické povstání v Petrohradě. Je však dodnes nejasné, zdali se tato rebelie konala pod přímým vedením ústředního výboru ruských bolševiků, anebo byla spíše místní akcí vyvolanou přílišnou horlivostí závodních organizací a buněk. Tato rebelie byla potlačena rychle a energicky. Socialističtí „historikové“ připisují ovšem všechnu zásluhu A. F. Kerenskému, tehdejšímu minist. předsedovi, což však je vyložena nepravda. Kerenský tehdy přišel teprve „s křížkem po funose“, ježto bolševický pokus o převrat byl rozdrčen takřka v zárodku, díky iniciativě několika mladých, odhodlaných ruských důstojníků, z nichž někteří dnes žijí v emigraci. Až po potlačení povstání 16. července vydal A. F. Kerenský příkaz o zatčení Lenina, a ten se pak skrýval až do vítězné bolševické revoluce 7. listopadu (25. října podle starého letopočtu).

Na rozdíl od červencového puče bylo druhé vystoupení bolševické strany pečlivě organizováno Leninem a Trockým. Bylo rozhodnuto, že povstání má začít současně se zahájením druhého všeruského sjezdu sovětů dělnických, rolnických a vojenských delegátů, tedy dne 7. listopadu 1917. Toto rozhodnutí bylo přijato na tajném zasedání ústředního výboru bolševické strany dne 10. (23.) října a pak definitivně potvrzeno plénum ústředního výboru dne 16. (29.) října. Rozhodnutí o ozbrojeném povstání bylo ovšem známo Prozatímní vládě s Kerenským v čele, avšak vláda byla ještě pod vlivem opojení z nedávného snadného vítězství nad červencovými pučisty a nebrala hrozbu vážně.

Avšak bolševici nezaželeli. Zmobilisovali své nejfanatičtější stoupence v petrohradské vojenské posádce a vypracovali podrobné pokyny pro postup jednotlivých částí. Lenin řídil všechny přípravy ze svého tajného bytu, nejprve ve Vyborgu, pak v Petrohradě. Jednotliví velitelé vojenských bolševických jednotek obdrželi pak od Lenina tyto všeobecné instrukce:

1) Nikdy nevystupovat nepřipraveně, avšak jakmile povstání začne, jít bezohledně až do konce;

2) Vzdyschrozmážditi velké vojenské síly v rozhodujících místech (mosty, úřední budovy, nádraží, telegraf a telefon atd.);

3) Vždy postupovat kupředu a nedovolit kontrarevolucionářům, aby se upevnili kdekoli a přeměnili povstání v dlouhotrvající posícní válku;

4) Nedovoliti nepříteli, aby soustředil své síly, je třeba ho přepadnouti náhle a tvrdě. Je nutno vytvořiti úderné oddíly z nejdovaznějších vojáků, námořníků a dělníků, odhodlaných zahynouti pro ideu socialistické revoluce;

5) Každý den, každá hodina, každý okamžik musí přinést nějaké, byť i menší vítězství. Morální převaha musí

býti vždy na straně revolucionářů. Pak také civilní obyvatelstvo přejde na bolševickou stranu a prozatímní vláda se ocitne v izolaci.

Dne 24. října (6. listopadu) ráno zastavila Prozatímní vláda ústřední časopis bolševiků „Rabočí Put“. Rozkaz vlády splnily vojenské oddíly věrné vládě. Tu Trocký dal rozkaz revolučním vojskům, aby zahájila útok. Vládní oddíly byly poraženy a časopis vyšel v 11 hodin dopoledne. Zároveň nastupovali revolucionáři ze všech stran, v plné výzbroji, s kulometry a ručními granáty. Povstání bylo zahájeno.

Všechny pokyny Leninovy byly přesně splněny. Prozatímní vláda se uchýlila do Zimního paláce s věrnými vojsky. Po krátkém, tvrdém boji padla i tato poslední bašta Prozatímní vlády. A. F. Kerenský se zachránil útekem, převlečený do ženských šatů. Začalo nové období světových dějin.

Nalivní lidé na Západě říkají jeden druhému: „Přece jen po Stalinově smrti se něco změnilo – vždyť za Štalina byli by už dávno zastřeleni Žukov, Kaganovič, Malenkov, Molotov a všichni jejich přátelé, kdežto za Chruščeva se jim vlastně nic nestalo.“ Avšak ani Stalin neodstřeloval hned na počátku své vlády. Dovolil Trockému vyemigrovat, a poslal k němu vraha teprve v r. 1940. Zinověv, Kameněv a Rykov byli vyloučeni z ústředního výboru kompartaje v roce 1924, avšak proces proti nim se konal teprve za deset roků. Kde je záruka, že Žukov a Molotov nenastoupí stejnou cestu?

Kolektivní diktatura je nesmysl. Vývoj v Sov. svazu spěje zřejmě k uznání Nikity Chruščeva Staliner. Druhým. Nikita je právě tak ukrutný a nemilosrdný jako jeho předchůdce, a když na XX. sjezdu ruské kompartaje nadával na Stalina, tedy jen proto, že nemůže zapomenouti toho,

jak musil na Stalinův rozkaz tančit „kozáčka“ před celým ústředním výborem. Stalin tehdy Nikitu „prohnal“, jak se patří, a zesměšnil ho dokonale. „Noví“ ruští emigranti, kteří si zvolili svobodu po Stalinově smrti v r. 1953, Chruščeva nenazývají než „tanečník“ („tancór“). Chruščev se proto pomstil nejdříve mrtvému Stalinovi, pak i celé stalinské gardě. Maršál Žukov ovšem nepatřil k stalinskému „okruhu“ a měl též své osobní příčiny, aby nenáviděl starého batůšku s dlouhými kníry. Přidal se proto k Chruščevovi a pomohl mu likvidovat staré stalince Kaganoviče a Molotova. Žukov však byl mnohem populárnější v Rusku než „tancór“ Chruščev. O Žukovovi byla již dříve vytvořena legenda, která sestávala z 10% pravdy a z 90% výmyslů. Maršál Žukov tedy hodlal se ucházeti o trůn Stalinův, avšak Chruščev ho vymaněvroval, musíme to přiznat, neobyčejně šikovně.

Na začátku r. 1956 Chruščev vynášel do nebe skutečné i domnělé válečné zásluhy maršála Žukova. Avšak dnes činí Žukov veřejnou „autokritiku“ a pokorně přiznává, že byl packal na druhou. Mimovolně si vzpomínáme na „autokritiky“ tovaryšů Rykova, Bucharina, Zinověva a druhů – jak je to možné, že tito lidé sami na sebe házeli největší obvinění? Je možné pouze jedno vysvětlení: obětovali se, aby zachránili aspoň své rodiny. Byli stejně ztraceni a věděli o tom. Avšak všemocné Politbyro, t. j. Stalin tenkrát, Chruščev dnes, jim dalo vědět, že musí „v zájmu strany“ složití naprosté vyznání viny, jinak bude zle naloženo s jejich rodinnými příslušníky. A proto se „přiznávali“. Nic nemůže tak jasně charakterizovat mravní prohnalost bolševického režimu, jako právě „dobrovolná přiznání“ komunistických padlých veličin!

‘Rozpravy’, časopis KDH v exilu. Ročník V., číslo 3., říjen-listopad 1957.

Adresa redakce a vydavatelstva:

S. GHELFAND, 47, rue Brichaut, Bruxelles, Belgium.